

de ziel van het vliegeren

De jongen staat naast zijn VW-Golf. Eerst herken ik hem niet. Ik kijk naar vliegers en niet naar mensen. Vanavond ben ik terug gekomen om de El Niño in die zuidenwind van vanmiddag op te laten. Die strakke vlagen van windkracht vijf die hier in april opeens zonder traceerbare overgang de zomer hebben gebracht. Tijdens het fietsen merkte ik al dat de wind gekrompen is en op het veld wordt het bewaarheid. Soms brult de vlieger in nauwe bochten, soms wiegelt-ie zoekend naar wind als een blad naar beneden. De jongen groet en ik weet nu dat hij tatoeaes op zijn vingers heeft en een mini-stilto rond zijn nek draagt. Niet alleen heeft hij zijn auto in de windcirkel van de El Niño geparkeerd, zijn uitstappen is ook vol bravoure; hij fluit schel op zijn vingers naar de jongen die deze avond in het verre veld vliegt. Alles aan één lijn en traag in deze wind.

Wanneer de wind verdwenen lijkt leg ik mijn vlieger neer en loop argeloos naar de VW-Golf waartegen inmiddels vliegerzakken zijn geplaatst. Naast de bestuurderplaats blijft een zitplaats ingenomen. Het silhouet van een stille schaduw. Het zou mijn vader kunnen zijn, starend naar het dash-

board met het Dymotape stickertje 'RIJJIJOFIK.' Een torenvalk scheert laag over het gras, eerder week-ie heel even voor mijn vlieger, hield in, klapwiekte tot iets dat niet in bidden overging. De zon staat laag en de jongen met de tatoeaes rolt lijnen uit. Groet wanneer ik met mijn handen in mijn zakken op de auto af loop. Omtrekkende bewegingen teneinde tot de kern te geraken. Ik wil zien wie er zo onbeweeglijk in die passagiersstoel zit. Op een vreemde manier wil ik mijn vader zien.

'Da's mijn opa,' zegt de jongen zonder aanleiding. 'Die wou er even uit. Maar hij loopt nogal moeilijk.' De jongen rolt zijn lijnen uit en ik aarzel terug naar de El Niño, zou die starre man in die auto van dichtbij willen bekijken.

Later, wanneer de wind helemaal weg valt en het kwaken van de kikkers van dichtbij en veraf komt, wanneer de zon boven Spaarnwoude aan het verdwijnen is, ontkoppel ik de El Niño, wikkel de lijnen op en wurm de vijf millimeter koolstofstokjes uit de plastic busjes, weer heb ik dat handige dingetje waarmee je ze zo los kunt krijgen op de plank van mijn zwarte boekenkast laten liggen, stop alles in

de vliegerzak en slenter terug naar de VW Golf waarin nog steeds het onbeweeglijke silhouet van een man zichtbaar is. Dichtbij gekomen zie ik dat hij een kruk angstvallig tussen zijn knieën geklemd houdt en staart naar een punt ver voorbij het opgespoten industrieterrein. Dat zijn kleinzoon een lawaaiige vlieger door de hemel aan het sturen is, veel spins en geacentueerde stuurbewegingen, veel trekken en slaan alsof hij een onzichtbare tegenstander te lijf gaat, moet de man in de auto ontgaan. Het speelt zich buiten zijn windraam af. Ik herken het. Misschien doet dat me juist aan mijn vader denken.

De jongen die op het verre veld bezig was is naar de auto toe gekomen. Ze schijnen elkaar te kennen. Ze spreken over vliegerfestivals en nachtvluchten. De jongen van het verre veld heeft zijn zonnebril afgezet, op zijn slapen zijn lichte moeten zichtbaar waar eerder de poten van zijn bril gedrukt hebben. Details die o zo belangrijk zijn. Ik sta buiten het gesprek. Totdat ze beginnen te praten over een mysterieuze vliegeraar die een week geleden een Prism Radian heeft gekocht. 'Die gozer schijnt de nieuwste vliegers te hebben maar ik zie hem nooit op IJmuiden.'